

26/06/2022 ΑΠΟ

Gianni Rodari, Το φεγγάρι του Κιέβου, Εκδόσεις Παπαδόπουλος

Πρόκειται για έναν από τους πιο πεφωτισμένους συγγραφείς, έναν πραγματικό παραμυθά που μας γεμίζει με συναισθήματα και χαρά, έναν συγγραφέα που η γραφή του μαγεύει τόσο μεγάλους όσο και μικρούς. Ο **Τζιάνι Ροντάρι**, που δυστυχώς έφυγε νωρίς, γιατί είχε τόσα να προσφέρει, είχε αφιερώσει τη ζωή του στο ρόλο του ως **παιδαγωγός**. Όντας παιδαγωγός και έχοντας γράψει τόσα και τόσα βιβλία για την διαπαιδαγώγηση των παιδιών με έναν πολύ μοναδικό και δικό τρόπο, έχει την ικανότητα να αγγίζει τα παιδιά στο κέντρο της καρδιάς του. **Μιλάει στα παιδιά με τρυφερότητα και ευγένεια**, τα ελκύει και τα συναρπάζει με την αφηγηματική του δεξιοτεχνία και τα εμπνέει μιλώντας τους για την ανάγκη της δικαιοσύνης ενώ τους εμφυσά την αγάπη για τη φιλία, τη διαφορετικότητα, την ελευθερία, την αλληλεγγύη. Ο Ροντάρι χρόνια τώρα είναι ένας δάσκαλος, τα βιβλία του οποίου δεν παύουν να είναι ζωντανά, επίκαιρα και μόνιμα παιδευτικά.

Ένας αιώνιος έφηβος που δεν έπαψε ποτέ να συγκινεί μικρούς και μεγάλους

Ο **Ροντάρι** βρίσκει πάντα την αφορμή και το ιδανικό θέμα για να μιλήσει κατευθείαν στις ψυχές των παιδιών και δεν είναι διόλου τυχαίο το γεγονός

πως τιμήθηκε με το **βραβείο Άντερσεν**, μιας και η προσφορά του είναι ανεκτίμητη μέχρι και σήμερα, 40 και πλέον χρόνια μετά τον πρόωρο θάνατό του. Το *φεγγάρι του Κιέβου* είναι ένα **παραμύθι εξαιρετικά ισχυρό**, ένα παραμύθι που παράλληλα είναι και μια φωνή αντίστασης με συμβολικό τρόπο. Και μόνο η αναφορά στο **Κιέβο**, τότε που γράφτηκε, αποτελεί σημείο αναφοράς, λίγο μάλιστα πριν ξεκινήσει και επίσημα ο **Ψυχρός πόλεμος**. Δεν είναι τυχαία η χρονική συγκυρία κατά την οποία γράφεται αυτό το σύντομο παραμύθι με τις λίγες προτάσεις. Και όμως κάθε σελίδα έχει τη δική της σημασία, κάθε σελίδα εκπέμπει φως χάρη και στην **εικονογράφηση** του πνευματικού παιδιού του Ροντάρι, **Μπεατρίς Αλεμάνια**.

Πρόκειται για ένα βιβλίο το μήνυμα του οποίου είναι μήνυμα ειρήνης και αποτελεί αδιαμφισβήτητα και μια ευκαιρία να αναδυθεί και η **σημασία της παγκόσμιας ειρήνης**. Το *φεγγάρι* μοιάζει με το περιστέρι του Πικάσο, είναι ένα σύμβολο του σύμπαντος και της ελευθερίας, της ανάγκης να κατανοήσουμε πως ο κόσμος είναι ένας και όλοι ατενίζουμε το ίδιο φεγγάρι. Υπό την σκέπη αυτού του φεγγαριού βρισκόμαστε όλοι και το φεγγάρι αυτό φωτίζει όλους μας, εμφανίζεται το ίδιο σε όλους σε όποιο γεωγραφικό σημείο του κόσμου και αν είμαστε. Αυτό το βιβλίο που γράφτηκε πριν από 70 χρόνια είναι και αυτό μια κραυγή αγωνίας ειδικά σήμερα που ζούμε μια **εισβολή στην ευρωπαϊκή ήπειρο**, μια εισβολή παράνομη που ποτέ δεν πιστεύαμε πως θα ξαναζήσουμε στο ευρωπαϊκό πεδίο.

Θαρρώ πως ο **Ροντάρι είχε μάλλον την προφητική ματιά**, σίγουρα τον οξυδερκή του και την εσωτερική ματιά της παρατήρησης, να προδιαγράφει το μέλλον με τη δική του οπτική γωνία χωρίς μαγικά αλλά με μια διαίσθηση ιδιαίτερα ανεπτυγμένη. Προφανώς αν ζούσε σήμερα δεν θα σκεφτόταν ούτε εκείνος το ενδεχόμενο πολέμου σε μια εποχή όπως η δική μας, ωστόσο στη δική του εποχή και λίγα χρόνια μετά την λήξη του Β' Παγκοσμίου πολέμου, τότε που όλα μύριζαν ακόμα πόλεμο και όλα ήταν ρευστά, είναι εύλογο να γράφει ένα τέτοιο ενήλικο παραμύθι και να καταθέτει την ανησυχία από τη μία και να αναδεικνύει την παραίνεση από την άλλη να κατανοήσουμε τη θέση μας στην πλάση. Εξάλλου για έναν άνθρωπο τόσο ευαίσθητο και δεισδυτικό, έναν άνθρωπο με τέτοια συνείδηση και διάχυτη παιδικότητα, δεν μας κάνει εντύπωση που είχε το **μικρόβιο της αμφισβήτησης** και την **προσμονή για έναν καλύτερο και πιο ειρηνικό κόσμο**.

“Ποιος ξέρει άραγε αν το φεγγάρι του Κιέβου είναι τόσο όμορφο όσο της Ρώμης το φεγγάρι” αναφέρει στην αρχική του φράση. Είναι ένα ερώτημα ρητορικό αλλά και στοχαστικό, είναι μια ευκαιρία για τον αναγνώστη, κυρίως τον ενήλικα να σκεφτεί πόσο απλό αλλά και πόσο αληθινό είναι αυτό που μοιράζεται μαζί μας. Τα παιδιά από τη μεριά τους δεν έχουν πολλά να σκεφτούν γιατί το αθώο και το αγνό τους μυαλό είναι εκείνο που υπερισχύει. Η απάντηση ενός παιδιού στο ερώτημα αν το φεγγάρι είναι διαφορετικό θα βρει πολλές εκδοχές γιατί η φαντασία τους καλπάζει λόγω της ηλικίας τους, είναι ένα ερώτημα φτιαγμένο για παιδιά. Ο Ροντάρι ήταν και εκείνος ένα τέτοιο παιδί, ένας άλλος Άντερσεν και μπορούσε να σκεφτεί όπως ένα παιδί, με τον ίδιο αυθορμητισμό και την ίδια δυναμική. Σήμερα, το *φεγγάρι από το Κιέβο* είναι λιγότερο λαμπερό, λιγότερο διάφανο από ό,τι παλαιότερα καθώς

το σκηνικό του πολέμου έχει συννεφιάσει τον ουκρανικό ουρανό, δηλαδή τον οικουμενικό ουρανό.

Το φεγγάρι του Ροντάρι κλαίει για αυτά που συμβαίνουν σήμερα και για αυτό άλλωστε αποφασίστηκε από τις εκδόσεις Παπαδόπουλος και τους αξίζουν συγχαρητήρια για αυτή την πρωτοβουλία **όλα τα έσοδα από το βιβλίο να δοθούν στους Γιατρούς του κόσμου**, ως μια έμπρακτη υποστήριξη στον δοκιμαζόμενο ουκρανικό λαό. Η ιστορία του Ροντάρι μας αγγίζει, **μας προβληματίζει, μας συγκινεί** και μας καλεί να αναστοχαστούμε εαυτούς και αλλήλους όπως αναφέρει και ο Θεοδόσης Τάσιος, ένας Έλληνας διδάσκαλος στον οποίο αξίζει να ανατρέχουμε.

“Στον ουρανό κάνω ατελείωτη πορεία και φέγγω σε όλους να έχουν τη νύχτα ένα φως...”